

Lisboa. Un passeig per la ciutat de Pessoa

Per Maria Josep Albella i Alexis Roda

L'últim dia de la nostra estada per Lisboa, hores abans de tornar cap a casa, ens vam trobar al centre de la ciutat amb Óscar, un conegut de Castelló i excompany de treball al diari. Després de reposar-nos de la sorpresa (el món és més xicotet del que ens imaginem) ens va preguntar:

-Qué hay por aquí que merezca la pena ver?

I no vam saber què contestar-li.

El que agrada de Lisboa no és un monument, un barri o una església; és l'ambient dels seus carrers, els colors, les olors, els sorolls... I tot això només es pot trobar de la manera més simple: perdent-se per la ciutat, sense seguir els consells de cap guia turística. Però encara que siga difícil descriure els seus encants intentarem explicar de la millor forma el que vam veure.

El dia que vam arribar a Lisboa -després d'un llarg viatge en tren- el taxista que ens portava des de l'estació de Santa Apolónia fins l'hotel ens va posar al corrent de la història de la ciutat en unes poques frases: la part baixa va quedar pràcticament assolada per un terratrèmol l'any 1755 (es calcula que van quedar destruïts uns 9.000 edificis). El rei José I va encomanar al seu primer ministre, el marquès de Pombal, la reconstrucció

immediata, i es va agafar com a model arquitectònic el París vuitcentista. Això explica l'entramat quadriculat del barri de Baixa, el cor de Lisboa. D'aquesta zona de la ciutat, el que més sorprèn és la uniformitat arquitectònica dels seus carrers i edificis, que pareixen estancats encara en ple segle XVIII si no fós per la gran quantitat de comerços que s'hi poden trobar, des de tendes de *souvenirs* o dels afamats vins i licors lusitans, fins les omnipresents Zara o Mango. I, especialment, la Praça do Comércio, un espai obert al riu Tejo de dimensions impressio-

Són moltes les tendes amb encant a la Baixa.

Els tramvies i els elevadors -com l'elevador da Bica, a la imatge- són mitjans de transport habituals a la ciutat.

Praça de Comércio. A l'esquerra de la imatge, estàtua de Don José I, i al fons, arc de triomf del s. XIX.